

Vanochtend druk in de weer geweest met strijkkralen. voor wie geen jonge kinderen heeft, dat zijn polyetheen kralen die je op een kunststof spijkerbedje plaatst en vervolgens met een strijkbout aan elkaar strijkt. Ze zijn er in alle kleuren van de regenboog - semi-transparant en opaak.

Het zou de eerste lesmodule materiaalkunde (mk1) voor kinderen kunnen zijn: thermoplastische eigenschappen van polyetheen, de mogelijkheden om een materiaal in te kleuren, het verschil in verweking tussen de polyetheen kralen en het PP? spijkerbed.

Maar waarom toch altijd - ook bij mijzelf - de neiging om kunststoffen te onderwijzen? Waarom toch 'ik zit in je dashboard'? Wat kan het de papierindustrie schelen dat onze kinderen de papierlade leeg tekenen, dat ze zo vroeg al positieve gevoelens hebben bij een A4-tje?

Overigens kostte het me nog best wat moeite om zeker te weten dat die kraaltjes van PE zijn - waarschijnlijk pas ergens online gezet toen PVC weer eens door een populariteitsdipje ging...